

ning et faadant Udtryk, at det kan holde en Tid. Det er altsaa ikke det, der foruroliger mig; men jeg kan ikke være med til at gaa denne Vej, thi det er ikke den, der efter min Opfattelse skulde gaa. Derfor siger jeg, uden at ville lægge De Deres Hindringer i Veien: „Stemmer ikke“. Det er overordentligt velvilligt og imøbetommende fra min Side. Jeg gjør ikke Fordring paa noget Afslag i Punkter, hvori vi ikke ere enige, men jeg siger: „Stemmer ikke“. — Jeg har kun et Ord endnu at tilføie, nemlig det, at naar den ærede Ordfører for Andringsforslagsstillerne i Aftes, efter at have godtgjort for de ærede Modstandere, at det, han bød, realiter var mere end det, de forlangte, og dertil gjentagne Gange spiede en indtrængende Anmodning til dem — i en beklagende Form — om at komme ham saa meget imøde, at man vilde tage imod et Forslag, der bød Mere, end de forlangte, saa sagde jeg til mig selv: Er det Folkethinget, som sidder her som en Synder, der skal afsøde en Uret, der er gjort fra Folkethinget eller fra deres Side, der have valgt Folkethinget, mod dem, der staa som vore politiske Modstandere? Eller forholder Sagen sig omvendt: er det os, der have skabt den 12te April, som vi have forhandlet om i 5 Uger, eller er det vore Modstandere? Jeg sagde til mig selv — og det skal jeg udtale her offentligt —, at jeg fandt ikke dette Sprog istand til at udtrykke de Tanter og Følelser, som et fribaaret, ærestolt Folk, hvis det er trængt og har Villie til at værne om sin Ret, har Krav paa, skulde føres i denne Sag.

Solstein: Jeg havde ikke i Sinde at tage Ordet idag, og jeg skal ogsaa være meget kort overfor det ærede Medlem, saameget mere som jeg ikke forstaa hans Standpunkt. Man maa i det Hele, — det maa det ærede Medlem undskylde mig —, naar man begynder med en Erklæring om, at man finder en Forhandling interessant, som man ikke forstaa, ogsaa finde sig i, at Andre ikke forstaa Ens Standpunkt. — Jeg skal ikke komme ind paa Realiteten overfor det ærede Medlem. Hvad jeg har i Sinde at sige, er kun, at, naar han beklager sig over min Tone, saa ligger det i, at vi have hver sin Tone at tale i, og jeg har ikke i Sinde at tage mod Bebrejdelser af det ærede Medlem i saa Henseende; jeg har ikke talt paa hans Vegne. Hvad jeg har sagt her, gif ikke ud paa i en beklagende Tone at bede Modstanderne at tage, hvad vi bød, men paa at gjøre klart og tydeligt, hvad vi bød, og hvorfor vi bød det, og hvad der laa i, hvad vi bød, og derhos udtalte jeg, hvad der var min Mening, men maaste ikke det ærede Medlems Mening, at det var godt, om et Forlig kunde komme i Stand paa dette neutrale Grundlag.

Berg: Den ærede Ordfører har misforstaaet mig, naar han troede, at jeg vilde udtale mig bebrejvende imod ham. Nei, jeg vilde give min saarede Følelse Udtryk paa deres Vegne, der ogsaa have valgt mig her ind i Thinget.

Winther: Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) spurgte, om det virkelig var Folket, der havde syndet og nu skulde lide; men jeg vil minde ham om det gamle Ord, som siger, at „naar Fjernerne begaa Feil, maa Folket lide derunder“; og det ærede Medlem foreskommer mig at være den Mand, der mindst af Alle i Danmark har Ret til at bebrejde Ordføreren den Opfordring, han kom med iaftes. Hvad er det, der har gjort, at vi befinde os i en faadant Stilling? Har det ærede Medlem ikke ogsaa været med at bagbinde os, og saa fordrer han, at vi skulle stille os paa samme Side nu, som da det ikke var Tilfældet, den Gang vi vidste, at dersom en Regjering vedblev at gaa imod Folkethinget, og saa prøvede ved Oplysninger at bringe sig Sejr gennem Landsthinget, vilde den dog komme tilforn tilsidst, fordi de samme Vælgere valgte haabe til Folkethinget og til Landsthinget. — Jeg skulde ikke have begjæret Ordet, naar jeg ikke havde hørt, at det ærede Medlem vil kaste Skylden over paa Andre, en Skyld, som Ingen har mere end han og den, som var hans Meningsfælle, men ikke mere er her. Er der Noget, man maa beklage fra Demokratietts Side, saa er det dette, at man har kastet bort den Politikk, der blev fulgt af Eschering og Grundtvig, for at følge Hansen og Berg, og det er det, der gjør, at jeg synes, at Hr. Berg eller — om Forlæbelse — det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, hellere maatte overlade til Andre Dommen om, hos hvem Skylden laa, om det var hos Folket eller hos ham selv. — Jeg skal forresten ikke opholde Thinget længere, men jeg har ikke kunnet tie til, at Tingene faaledes stilles paa Hovedet, som det sker fra det ærede Medlems Side, naar han kaster Skylden over paa os Andre, i Stedet for, at han skulde gribe i sin egen Barm og se paa sin egen Fortids Gjerning. — At dette skulde være en Opgivelse af dette Things Modstand mod denne Regjering, for saavidt den kommer med Noget, man bør modsætte sig, kan jeg paa ingen Maade anerkende, og hvorvel jeg ikke var ganske enig i at gaa saa vidt i Indvømmelser, som Flertallet er gaaet gennem sine Tillidsmænd i Udvalget, kan jeg dog nu overfor den Bebrejdelse, der er kommen fra det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), ikke Andet end takke dem for, at de have haft moralsk Mod til at gjøre det Skridt, trods det, at de vidste, at det ærede Medlem har en Forening i hver Landsby i Danmark, hvorved han tror at kunne afgjøre, hvad det er, der skal være Ret her i Danmark.